

Tota mena d'actes i aplecs han tingut i tenen la seva taula de signatures: a la imatge, commemoració dels Aplecs del Puig, a Liria, l'octubre de l'any passat.

Signatura a signatura

Darrere de cada signatura, una història. A hores d'ara, per tant, en podríem explicar gairebé 500.000. En unes poques veus provarem de condensar tanta tenacitat com s'ha activat per fer possible una mobilització impressionant.

En diuen de moltes maneres, *federataris, fedentitaris, federaris, federatius...* Tant se val. El cas és que, si ells no hi fossin, ja es podria ben llançar el barret de la campanya al foc: tal com ens explica Jacinta Rubio, de l'equip de campanya d'ACPV, "l'èxit de la ILP es fonamenta en els fedataris".

Hem parlat amb un grapat de les 2.760 persones que de fa mesos es dediquen, sense renou però sistemàticament, a arregar tants plec de signatures com poden, a donar fe de la veracitat de les

dades que contenen, enviar-los a València i torna a començar. Són les persones que, prèvia declaració jurada, han estat acreditades per la Junta Electoral Central (JEC) per donar fe (i d'aquí el nom i les divertides variants) de les dades que cada signant escriu a les caselles dels plec. Són el batec que ha fet possible que la ILP ja sigui a punt a punt a punt d'arribar a port.

■ **La seu central.** D'aquí surten els plec oficials (els famosos llençols immensos,

prèviament segellats a les oficines de la JEC, a Madrid, amb tot el projecte de llei en català i en castellà i espai tot just per a setze signatures i tantes dades com reclama l'oficialitat) i aquí retornen, també, un cop plens. Arriben, ens relata Jacinta Rubio, per terra, mar i aire: "Vàrem obrir un apartat de correus que és tan segur com una carta certificada. Així i tot, hi ha gent que també certifica els sobres. No cal, però endavant. Uns altres (sobretot les entitats, si és que n'envien un munt) opten pel missatger o, si poden, els porten directament als casals i seus d'ACPV." Un cop centralitzats els plec, es revisen, es compten, s'empaqueten i es precinten, classificats per "circumscripcions electorals". És per això que se'n coneix l'origen. I que avui ja es pot parlar de sorpreses molt positives: la primera, que el País Valencià té una representació en signatures més elevada que la resta, en proporció a la

població. La segona, el comportament de ciutats com ara València, Alacant, Elx o Monòver: “Hi ha resultats espectaculars”, ens descriu Jacinta Rubio: “Ja ens podíem imaginar que la Safor aniria molt bé, la Vall d’Albaida, la Plana, etcètera. Però Alacant? La ciutat de València? És impressionant.”

■ **València és capital.** Àlex Gisbert i Rubèn Moron són dues de les persones que han recorregut el país amb la samarreta negra i blanca de la “televisió sense fronteres” dissenyada per Mariscal, l’acreditació a la vista i el portafolis amb el plec. Al seu rànquing d’assoliments hi situen Anglès, amb 600 signatures, i la Universitat Politècnica de València, amb vint plecs plens en un dia: “A totes les universitats hi hem tingut molt bona acollida. A totes. També a facultats on d’entrada semblava que no hi fariem res”. Les anècdotes, és clar, s’acumulen: Gisbert recorda especialment aquell home que “estava tan empenyat que, mentre omplia les dades, no deixava d’anar dient ‘ma que són filldeputes, xe, però que reffilldeputes són...!’”; i Moron, aquell altre de Reus, gitano de soca-rel “que ens va dir: ‘Sóc d’Andalusia, però els meus fills han nascut ací i tenen l’obligació i el dret de parlar el català.’ I va fer que signara tota la família!”. També la ciutat de València trenca esquemes i, si bé d’entrada, a l’hora de recórrer-hi

sat molt allò de dir ‘escolte, perdone...’, i l’altre se’n va: ‘No, no tinc temps.’ I tu, ràpidament: ‘És per TV3.’ I l’altre que pega mitja volta: ‘Ah, sí?’, i signa.” Després hi ha les persones majors, re-

PRATS I CAMPS
Revisió de plecs, a la seu d’ACPV.

lata, Moron, “que t’expliquen que ells ja van comprar bons per als repetidors, que, com que et veuen jove, et donen les gràcies perquè arplegues signatures, i que, de vegades, t’emocionen, allà al mig del carrer”.

■ **Una xarxa de complicitats.** “Parteixo de la base que mai no et trobes, de cop, un grup de cent persones per signar: en realitat, és una feina de formigueta, aquesta. Per això també m’he dedicat a trucar a gent que conec, encara que fes temps que no ens vèiem, i me n’he anat a casa seva, en plegar de la feina, per recollir-los la signatura. De vegades, una sola signatura pot tenir un cost de dues hores, si t’has de desplaçar, però és l’única manera: si esperes només a trobar les que són fàcils, no s’avança.”

Tan bon punt li’n va arribar ‘l’input’ (per internet, no recorda des de quina associació), el maig del 2009, Ferran Riera, que és de Mataró, es va fer fedatari: “Vaig enviar tot allò que s’havia d’enviar a la comissió promotora, a València: la declaració jurada, fotocòpia del carnet... i a partir d’aquí vaig començar la feina.” Directament, o per mitjà d’una autèntica “xarxa de complicitats” que ha anat trenant amb el temps: bé perquè algun conegut, en signar, s’oferia a aconseguir també més adhesions, bé perquè ell mateix va cercar “una xarxa de persones de confiança que sabia que podien tenir interès i empenta per col·laborar-hi: els vaig explicar el tema i els vaig proposar la feina, com un favor personal, però també com un servei al país”. I ara hi ha,

al voltant del fedatari, una quinzena de persones més col·laborant en la recollida de signatures. I, si tota pedra fa paret, també demana un esforç. En Ferran Riera ho té assumit des de bon començament: “De fàcil, no ho és, i cal invertir-hi molt de temps, però, per a mi, no és una feina sinó una cosa que em surt de dintre, que s’ha de fer. Si no la fes, em sentiria malament.”

■ **L’exemple de les entitats.** Sindicats, partits polítics i les més diverses entitats han assumit la campanya i s’hi han implicat. Parlem amb tres representants de tres sindicats per a tres territoris (per bé que hi hagin participat els de tot arreu), i només com a exemple (també uns altres sindicats hi han pres part, com ara la CSC). A Palma, hi ha Francesc Manuel Ramis, que és secretari de moviments socials de l’STEI: “He calculat que ens apropam a les 3.000 signatures, en l’àmbit de les Illes Balears. I encara ens arriben fulls repartits.” I és que, tal com explica, “hem fet de la campanya

EL TEMPS
Paradeta de signatures a Cardedeu.

un element més de la nostra acció sindical durant aquests mesos: vam enviar informació a tota l’afiliació, tenim plecs a totes les seus, alguns ens hem fet fedataris i tots els alliberats hi han col·laborat: cada vegada que anem als centres a xerrar amb els treballadors, duem els plecs, expliquem la campanya i recollim signatures”. Des de l’experiència personal, ens explica que “la resposta ha estat claríssima. Cal tenir present que la gent sol ser molt refractària a signar, avui dia, sobretot quan s’han de posar tantes dades com es demanen per a la ILP, però és ver que la gent té clara la importància de la televisió en català”.

PRATS I CAMPS
A València, plaça de l’Ajuntament.

els carrers, procuraven anar sempre de dos en dos per poder encarar possibles incidents, de seguida es van adonar que no calia: la tàctica que els ha calgut, més que no pas de defensa, ha estat de màrqueting: “Vam veure que si demanes allò de ‘tens un moment?’, la gent passa de llarg, però si dius directament: ‘Vols firmar per TV3?’, ja canvia. Ens ha pas-

Laura Pelay, a Barcelona, és adjunta a la secretaria general de la UGT: “Per a nosaltres –diu–, la recollida de signatures ha estat relativament fàcil, perquè quan les persones es creuen allò que signen no has de donar gaire explicacions ni mirar de convèncer-les.” De fet, continua, “per a nosaltres és un acte de justícia; racionalment no s’entén que puguem veure la CNN i tants canals i que en canvi no es pugui veure TV3 al País Valencià”. És des d’aquesta interiorització, raona Pelay, que s’ha aconseguit la participació de tanta gent. La coordinació interna dels fedataris s’ha estructurat, al seu sindicat, des de la mateixa direcció i territorialment. A més, rebla, “com que la campanya ens ha agafat en una etapa

L'Onze de Setembre, a Barcelona.

postcongrés, i per tant tot el territori feia assemblees, hem aprofitat que teníem ja els delegats convocats per anar recollint signatures”.

Manuel Picó, secretari general de la Federació d’Ensenyament de CCOO al País Valencià, ens explica també que “encara que no és una campanya del sindicat, l’hem feta pròpia i s’han arplegat signatures al llarg de tot el país. I n’estem contents. Ara hi ha l’arplegada final de tots els plec, però ja et puc dir que ha anat molt bé”. Destaca que molta gent signava “simplement per la possibilitat de tenir una oferta de televisió de qualitat. És interessant que TV3 haja guanyat adeptes en una franja de població castellanoparlant”. I és que, continua Picó, “la campanya s’ha estès a un cercle de gent que troba vergonyós que li tanquen la possibilitat de rebre una altra televisió”. Cal veure, rebla, que “ha estat una campanya molt interrelacionada: hi ha hagut molts col·lectius arplegant signatures. I això també és positiu”.

■ **En cadena.** “És aquesta sensació que no saps què fer, que t’han llevat una cosa que t’havies fet teva i l’excusa amb què te la lleven és legalista i malintencionada”: des d’Eivissa, Rafel Serra resumeix el sentiment que pot moure la gent a signar pel dret de veure TV3. I hi afegeix: “Com passa sovint, sents que lluites per defensar coses que et van prenent a poc a poc.” És membre de l’Institut d’Estudis Eivissencs, entitat que va decidir que algun membre s’havia de fer fedatari, i li va tocar a ell. “Però hauries pogut parlar amb qualsevol: tothom hi ha treballat, en això.” Per a la tasca de recollida de signatures, s’han aprofitat “tots els actes que feim: tant si muntam un concert com si és la presentació d’un llibre, el cas és portar tots els plec de signatures possibles, i dir-li també al ponent: ‘Quan acabis, recorda’ls que poden signar.’”. Més coses? És clar: “També hem aprofitat les possibilitats dels qui, per la feina que fan, estan en contacte amb gent: els deixes un plec o dos, els omplen i te’ls tornen.” De tota manera, reflexiona Rafel Serra, “Sempre penses que en pots recollir més. I també, punyeta, que per què ens prenen això, ara? És aquesta sensació que ja n’estàs fart i dius prou, no? Prou. Que ens deixin veure la tele tranquils.”

■ **Castelló es reivindica.** “Calculem que hem passat de les 40.000 signatures.” Toni Royo, responsable d’ACPV a Castelló de la Plana, no amaga la satisfacció que sent en poder presentar aquestes xifres.

Els socis del Barça es fan fedataris.

“Nosaltres hi hem treballat, és clar, però per més que treballés, si la gent no volguera signar, no ho aconseguiríem.” I la gent signa. “Hi ha zones, de fet, on anem en marxa triomfal: a Vinaròs, en un concert d’Al Tall, es van arplegar 1.000 signatures. Però és que tres dies

després va arribar la pujada a l’ermita de sant Sebastià, i n’hi arplegarem 1.400! I això, en un poble on cada dissabte hi ha paradeta.” I és que també s’ha organitzat “un grup que va muntant paradetes

A Benigànim, cua per a signar.

diàriament”, explica Royo, tot seguint el cicle dels mercats setmanals. A Castelló, a més, hi mantenen taula de dilluns a dissabte, “i el dia que no se n’arpleguen 50, és que són 60”. També se segueixen festes i celebracions: partits del Vila-real; a Castelló, la Magdalena; a Benicàssim, el dia de les paelles; a Benicarló, la festa de la carxofa... A més, hi ha hagut la Universitat Jaume I: “Segons que ens diuen els professors, hi ha cosa de 5.000 alumnes que hi van de manera presencial: hi hem aconseguit 4.500 signatures.” Toni Royo apunta encara dues qüestions més: una, la transversalitat (“una xica que signava, instintivament, va mirar el nom de la casella de damunt i va exclamar: ‘Però aquesta us ha firmat? Si és molt del PP!’”); l’altra, la dels qui són considerats legalment estrangers: “No els accepten la signatura. De fet, la legislació no l’accepta ni tan sols als ciutadans europeus residents. Amb la qual cosa, ací, que tenim una comunitat romanesa tan important, ens hem trobat, per exemple, que ens anul·laran un percentatge de les signatures arplegades a la universitat, perquè són d’estudiants romanesos que han signat amb tota normalitat, que també volen veure TV3 i que resulta que la seua opinió no compta”. A més de la xarxa de paradetes, hi ha un altre vessant que també cal destacar: els qui, “a títol individual, fan una tasca immensa. Te’n posaré un exemple, només: hi ha un carter, soci d’ACPV, que ens ha dut, ell tot sol, més de cent plec plens!”.

Núria Cadenes